

have Krav paa, i de andre Panter, dog saaledes, at han maa staa tilbage for dem, der maatte have Sikkerhedsret i disse, forsaavidt den bedre prioriterede Jordringshaver ikke har søgt Fyldestgørelse i hans særlige Pant for et større Beløb, end der forholdsmæssig, efter Størrelsen af Jordringshaverens hele Jordring og samtlige de Værdier, hvorpaa denne hæftede, faldt paa det særlige Pant. En i Overensstemmelse hermed affattet Bestemmelse har man vedblivende anset det for rigtigt at optage i 3dje Stykke af § 281, naagtet den er udeladt i den ellers tilsvarende § i det norske Sølovsforslag.

Fælles for Bestemmelserne om Søpanteret i Skib og Fragt og Søpanteret i Ladning er ogsaa § 282 om Forsøgning af saadan Ret. Ligesom der i Lovforslaget §§ 48 og 54 tillægges Skipperen Bemyndigelse til at optræde som Sagfører dels i Skibets Anliggender dels i Søgsmaal, som angaa Ladningen, saaledes kan efter § 282 Søgsmaal til Fyldestgørelse af Søfordring, hvorfor der haves Søpanteret, anlægges imod Skipperen, forudsat hvad Søpanteret i Guds angaar, at det ikke er Nederen eller Skipperen selv, hvem Søpanteretten deri tilkommer. At Søgsmaalet, forsaavidt det gaar ud paa Forsøgning af Søpanteret i Skib og Fragt, ogsaa kan rettes imod Nederen, er en Selvfølge. Hvad der saaledes bestemmes, er begrundet i Forholdets Natur. Paa den ene Side er det i god Konsekvens af den Stilling, som der i det Hele gives Skipperen, — hans Ret til at afslutte Nederiet forbindende Retshandler angaaende Rejsens Udførelse (§ 48) og hans Magt til at paadrage det Forpligtelser baade ved Misligholdelse af Kontraktforhold og ved Fejl eller Forsømmelse i Udførelse af sin Gerning (§§ 7 og 8), — at der ogsaa tillægges ham Kompetence til paa Nederiets Vegne at modtage Søgsmaal til Fyldestgørelse af de Jordringer, som fremgaa af hele denne Skipperens Virksomhed og Færd og hvorfor de Paagældende i Reglen kun ville kunne holde sig til Skib og Fragt. Noget Tilsvarende gælder med Hensyn til Skipperens Stilling overfor Ladningsejeren og Ladningen, jfr. § 54. Paa den anden Side vilde det i høj Grad svække Betydningen af den Søfordringshaverne indrømmede Søpanteret, dersom de for at gøre den gældende skulde være nødsagede til at anlægge Søgsmaal imod Nedere og Ladningsejere, der muligvis kunde bo paa den anden Side af Jordkloden. Skal Søpanteretten have virksom Betydning, maa den kunne forfølges hurtigt og paa Stedet, hvor Søpantet be-

finder sig, og hvor det maa forudsættes, at ogsaa Skipperen — Repræsentanten for Nederen og Ladningsejeren — er tilstede.

De sidste Paragrafer i Kapitlet, §§ 283 — 284, give sluttelig Regler om Søfordrings og Søpanterets Forældelse (Præskription) eller Fortabelse paa Grund af Ikke-Forsøgning i en vis Tid. — Det er, som ovenfor nærmere udviklet, Hensyn til, hvad Søfartslivets Fremme udkræver, der har ført til at tillægge forstellige under Skibets Rejse opstaaede Jordringer en forud for alle tidligere Behæftelser prioriteret Panteret, som Følge af de blotte Fakta, uden nogen Registrering eller Kundgørelse. Men netop denne Søpanterettighedernes Ejendommelighed gør det nødvendigt at begrænse deres Varighed. Ligesom de maa vige for de paa senere Rejser opstaaede Søfordringer, jfr. hvad ovenfor til § 269 er bemærket — saaledes er det indlysende, at Tilværelsen af et ubestemt Antal særligt prioriterede Søpantefordringer i Skib og Ladning i høj Grad maa lamme Om sætningen og derved den hele Stibstart. Det maa derfor fastholdes, at Søpantegælden ikke bør forblive hvilende paa Skib, Fragt eller Ladning i længere Tid end nødvendigt, men bør søges afgjort saasnart dertil er påsænde Lejlighed, inden en rimelig Tidsgrænse. I disse Forhold at lade det forblive ved de almindelige Præskriptions-Bestemmelser vilde særligt i Danmark, hvor Præskriptionsfristen er 20 Aar, være fuldstændig urimeligt; alle Sølove anerkende da ogsaa, at Søpanteretten maa falde bort, naar den ikke gøres gældende inden en forholdsvis kort Frist, om der end er endel Forskellighed tilstede i Henseende til Gennemførelsen af denne Hovedregel i de enkelte Tilfælde.

Lovforslaget stelner imellem Fortabelsen af Jordringer, for hvilke Kreditor efter Søloven alene kan holde sig til de Genstande, hvori han har Søpanteret, og Fortabelsen af Søpanteret i Tilfælde, hvor saadan haves for Jordringer, for hvilke Skyldneren tillige hæfter personlig. Det første omtales i § 283, der i det sidste Stykke derhos udtaler, at forsaavidt Kreditor af en eller anden særlig Grund for en Søfordring, hvorfor Søloven kun giver ham Ret til at holde sig til Søpantet, maatte have personligt Krav imod Neder, Ladningsejer eller andre, er det Lovgivningens almindelige Præskriptionsregler, der komme til Anvendelse med Hensyn til saadan personlig Jordring. For Søpantefordringerne sættes Forældelsesfristen langt kortere, men der sondres iøvrigt imellem flere Tilfælde, særligt af Hensyn til, at Ud-